

ДЖЕЙМС ТЪРБЪР ОЛИВЪР И ДРУГИТЕ ЩРАУСИ

Превод от неизвестен език: Владимир Трендафилов, —

chitanka.info

Един твърде строг щраус, обвеян с ослепителен авторитет, веднъж изнасяше беседа пред по-младите щрауси за превъзходството на техния род над всички останали твари по земята.

— Още римляните са ни познавали — изтъкна той, или по-точно, ние сме познавали римляните. Наричали са ни avis struthio, а ние сме ги наричали римляни. От гърците ни е дошло името struthion, което означава „трудопоклонник“, или поне би трябвало да означава това. Ние сме най-големите птици и следователно най-съвършените.

Гръм от овации се разнесе сред слушателите. Само един разсъдлив щраус на име Оливър не сподели общия възторг.

— Но за разлика от колибрите не можем да летим назад — каза той на висок глас.

— Колибрите стоят много по-долу от нас — отвърна старият мъдрец. — Ние преодоляваме препятствия и разстояния, ние се движим непрестанно напред.

Отново се разнесоха овации от всички щрауси освен Оливър.

— Ние снасяме най-големите и следователно най-съвършените яйца!

— Яйцата на червеношийката са по-красиви — възрази Оливър.

— Но от тях не може да се излюпи нищо друго освен червеношийки — аргументира се старият щраус. — Червеношийките са тесногръди маниаци, които мислят само за полянки и червеи.

Последваха продължителни овации, в които Оливър отново не се включи. Мъдрият наставник продължи:

— За да се движим, ни стигат четири пръста, а на Човека му трябват десет.

— Затова пък Човекът лети седешком, а ние изобщо не можем да летим — отговори Оливър.

Старият щраус го изгледа сурово първо с едното око, а след това с другото.

— Човекът лети прекалено бързо за свят, кръгъл като нашия — каза той. — Има опасност скоро да се самонастигне и да се сблъска със себе си. Така Човекът никога няма да узнае, че Човекът е блъснал отзад Човека.

Всички освен Оливър пак откликнаха с гръмки овации.

— В случай на опасност ние си заравяме главите в пясъка и ставаме невидими — продължи патетично старият мъдрец. — Никой

друг не е способен на същото.

— А откъде да знаем, че не ни виждат, след като ние самите не виждаме? — попита Оливър.

— Софистика! — викна старият щраус и всички след него, освен Оливър, закрещяха „софистика, софистика“, без да имат представа за смисъла на думата.

Точно тогава наставникът и слушателите дочуха обезпокоително странен шум, като от бързо приближаваща буря. Оказа се обаче, че това не бе буря, а бурен тропот от краката на стадо необуздани слонове, препуснали без страх от каквото и да било. Всички освен Оливър бързо заровиха глави в пясъка. Оливър предпочете да се крие зад една голяма скала, додето отmine тръбящата и трополяща буря, и когато отново се подаде, съзря пред себе си океан от пясък, кости и пера — понеже само това бе останало от стария щраус и послушните му ученици, а да се увери все пак, Оливър ги извика поред на имената, но не получи отговор, додето не стигна до собственото си име.

— Оливър — изрече той.

— Тук, тук! — отвърна сам на себе си Оливър и това бе единственият звук, който се чу сред пустинята освен далечния, глъхнещ громол някъде към хоризонта.

Поука: На пясък не живеи и на пясък не вярвай.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.